

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII. , číslo 1.

leden 2026

Obsah: K.Křepelka Novoroční, T.Bahounek OP Skeptické masy anebo..., Mystika mládí, Dopis Mag.OP, Zápas..., Apokalypsa plná radosti /15/, O.Březina Snad potom, Možnosti a meze UI, Milost, S.Sarovský Mystika stáří, TB Mediokracie a..., bl.Jindřich Suso O nevýslovné slasti, Brněnská akademie duchovního života Patrika Kužely OP

NOVOROČNÍ

STROMY KAJÍCÍ

ROUCHA SVLÉKLI

LES BÍČUJE SE

MLHA O KAPKU KRVE

JE PRŮZRAČNĚJŠÍ

V TICHU BÍLÉ PROSTOTY

KŘÍŽE TÍŽÍ OBTĚŽKALY

MRZNE I MRAZÍ

DUŠE SOTVA V POČTU TĚLA

MLČENÍ VZÁJEMNOSTI

JEN ČERNÍ PTÁCI LEHCE ČERÍ SNÍH

SNAD JE ZACHYTÍŠ

KAREL KŘEPELKA ~ ~



+++

SKEPTICKÉ MASY ANEBU UMLČENÝ DOMINIK?

Vstup do třetího tisíciletí se vyznačuje záplavou slov, pronášených hromadnými prostředky sdělování, od prostých amplionů přes rozhlas, televizi, mobily, až po nejruznější digitální nástroje. To způsobuje naprostý útlum a ochromení slov živě vyslovených z tribun stejně jako z kazatelen. Demokracie běžně převracená v mediokracii, kde se falšují volební výsledky a bují donucovací režimy na základě různých ideologií, utvrzuje dnešního člověka

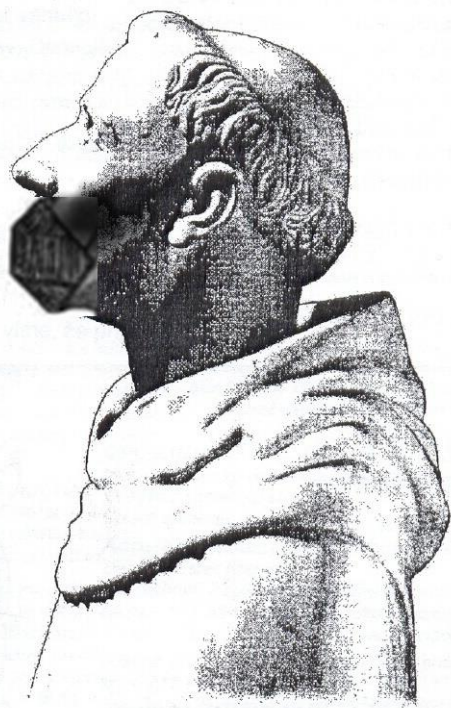
v naprosté nedůvěře k jakémukoli slovu, třebaže se honosí vědeckým založením nebo pravdami, odkazujícími k nadpřirozenému zjevení. Opakované klamání širokých mas slovy, způsobuje krajní opatrnost ke slovům, ať už je pronáší studovaný vědec, lékař, kněz nebo jenom naivní student či revolucionář na barikádách. Tato opatrnost často vázne v zatvrzelosti vůči přijímání jakékoli zvěsti, zkrátka v úplné skepsi. Digitální zástupy ohluchly a znegramotněly.

Tak se dostáváme k masám přezíravým vůči jakýmukoli slovům. Po četném oklamání zástupů slovy politiků, lékařů, zdravotníků, hasičů, policistů, vojáků, ale také duchovních osob nastupují davy zklamaných otupených a mnohdy doslova otrávených lidí, často geneticky porušených různými neblahými zásahy do fyziologického stavu osob.

Výzva Páně „poznáte je po ovoci“ vede až po dlouhém ověřování lidských slov k jejich přijetí, přesněji až po tomášovském sáhnutí si Jeho ran. Skeptické masy čekají na ovoce, totiž skutky obětavé lásky prokazované před jakýmikoli slovy. Rozhoduje nezištná obětavost s ověřením toho, zda ta či ona něčí oběť a skutek lásky opravdu někomu prospěly, oproti marným obětem pro falešnou ideologii, jdoucím až sebezničení upálením či jiným strašným předvádivým projevům.

Uprostřed soustavné ignorance ke slovům politiků, osvětářů, ideologů i kazatelů přetrvává jakýsi digitálně působený bumerang analfabetismu jako bariéra. Zástupy jsou otevřené leda snad nevnučujícím se obrazům.

I kdybys kázal andělsky a kladl lidem před oči Písmo Svaté, ohlušené masy a zaslepené davy nepřijímají. Za těchto podmínek je jakákoli evangelizace kázáním znesnadněna nebo vyloučena. Je možná pouze uměním. Obrazková *biblia pauperum* či *bible chudých* bývala předkládána negramotným zástupům. Takovou bibli v obrazech malovali mniši. Jedině krásným uměním lze evangelicky oslovit digitálně znegramotnělé masy. Dnešní populace je v zajetí digitální analfabetizace. Je zachvácená závislostí na pohyblivých obrázcích televize a internetu či na prostorových ozvučených útvech virtuální teleportace. Je však možné, aby víra vzešla také z vidění, když nám apoštol národů /Řím 10,17/ vzkazuje, že *víra je ze slyšení*? Každopádně je nám i dnes svatý Dominik, jemuž falešný



vládce světa nasazuje náhubek, vzorem evangelizace. Dobře víme, že dříve, než svatý Dominik zahajuje kázání, prodává své knihy, aby nasýtil hladové a trpící. Kdy se místo velkohubého halasení slovy obětavě vydáme na pomoc desetitisícům nechtěně počatých dětí, utráceným v potratech? Kdy už si strhneme nucovanou roušku pro dialogické hlásání víry, provázené obětí lásky? Tomáš Bahounek OP

+++

MYSTIKA VĚČNÉHO MLÁDÍ

Apoštol Pavel radí v každodenním životě obléci Krista. V dnešních časech, kdy se světem šíří různé ideologie, však převlékání kabátů budí dojem něčeho nevěrohodného.

Už léta poukazujeme na naši největší důstojnost, že nás totiž Bůh nenechal opuštěné na Zemi, ale učinil si nás v Krvi Ježíše Krista svými dětmi. Jsi Boží dítě **uprostřed celého vesmíru**. Tvůj životní cíl je nesmírně velký, protože **spása se týká celého světa**. Máš růst ve svém Božím dětství, **a to má světodějný dosah**. Máš dorůst k přátelství s Bohem **nejen zde na Zemi, ale v celém vesmíru**. Onen život, který ti Ježíš zasloužil, a který ti byl vlit při křtu svatém a tolikrát vrácen ve svátosti smíření, tento život má v tobě růst a prostoupit celý tvůj každodenní život. Má se stát tvůj celým životem, aby nežil životem rozdvojeným na život všední a život sváteční, na život světský a život duchovní. Celý tvůj život se má sjednotit v posvátné jednotě, podobně jako Otec a Syn tvoří jedno. Také náš život má naplňovat jednotu Nejsvětější Trojice.

Mnoho lidí kráčí smutně všedním životem a vzdychají, že mají tak ubohý životní cíl, že jim osud nebo život tak málo dal. Bůh jim dal mnoho, jenže oni o to nestojí, neuvěřili v to, anebo jim to nebylo dost přesvědčivě podáno, takže jdou s chudým ranečkem své bídy a několika ubohých radostí životem. Je to osamělý dav, kde každý je izolovaným atomem, asi jako list upadlý mezi závěje listů. A jen vanou vítr zachvívá listy a občas je pozvedne a občas zase pouští. Tak všichni tvoří masu, utvářenou příležitostnými vůdci, kteří je utvářejí jako hlinu a těsto podle své libosti.

Zatím jsou bohatí jako králové, ba více než všichni mocnáři světa, protože jsou děti ne ledajakého krále, ale Krále králů, samotného Boha. Tolik krve, potu a slz stála Ježíše Krista tato naše důstojnost, a tak málo lidí o ní ví, uznává ji a přijímá ji a dovede se z toho radovat. Kdo ji však má a uchopí, pro toho nabývá celý lidský život nové krásy a nových perspektiv. Jde o to, abychom stále všechno posvěcovali a rostli v přátelství s Bohem a dospěli k podobnosti s Bohem, abychom stále vroucněji zakoušeli své Boží přátelství.

To je vrcholný cíl lidského života: život Božího dítěte, nadpřirozený život. Je třeba celý svůj všední život posvětit a s Boží milostí proměnit na vyšší, duchovní, krásný život. Nikdo nemůže nikomu nic vzít ani dát, má-li kdo tento život, tuto svou důstojnost. Je třeba jen opravdově a soustavně přetvářet svůj

běžný každodenní život a život Božího dítěte.

Každý přináší do svého života a k tomuto ideálu své povolání, své schopnosti, i své zápasy a potřeby. Proto je dokonalost i v tomto Božím dětství tak rozmanitá. Proto je Boží dětství přelité do celého života osobním ideálem pro každého z nás. Každý z nás se musí do svého vlastního života tak, jak jej obdržel a jak jej prožívá přelit onen Boží život, přetvořit svůj pozemský život lidského dítěte na život Boží.

S ohledem na to, že Bůh je všemohoucí a nekonečný, proto je pro nás tolik možností v našem Božím dětství a přátelství s Bohem. Proto je tolik svatých, kolik je povah, kolik je různých životních postavení a kolik je různých povolání. Každý z nás v sobě nosí základy a zárodek svého svatého rázu. To je ideál, který nám Bůh stanovil, abychom se stali svatými právě tím, co jsme a jak jsme založeni, do čeho jsme postaveni, z čeho žijeme. Proto je Boží dětství tak různé, může obléci tak rozmanité podoby, jak jsou různí lidé na světě. To je Boží plán s každým z nás, aby se obraz Boží dokonalosti uskutečnil na místě každého z nás. Pokud se nestaneš svatým, tedy jsi připravil nebe o jednu krásu, osobitou krásu, kterou chtěl Bůh od tebe, a sebe ošidíš ještě více - o svrchovanou Krásu Boží. Cokoli ti Bůh dává, to vše je v Božím plánu prostředek, aby se tvá osobní a zvláštní dokonalost uskutečnila na tobě, a abys chválil Boha takovým způsobem jako jeho zvláštní dílo.

Jak najdu toto své osobní poslání dokonalosti? Jak poznám tento svůj osobní ideál dokonalosti? Především se nesnaž nic kopírovat. někteří lidé si přečtou nějaký životopis a špatně jej pochopí. Chtějí napodobovat nějakého světce či světici, a to v jejich zvláštních, osobitých rysech. A jejich všední život jim rozvrací celou umělou stavbu duchovního života. Tak by chtěli následovat třeba sv. Zdislavu, ale Bůh je staví do postavení řeholnice, která má docela jiné těžkosti k dosažení cíle. Toho si musíme být dobře vědomi už od začátku svého duchovního života, který má rozhodnout o postupu proměňování celého našeho dalšího života. Každého nás Bůh stvořil jako originální Boží obraz ke Boží podobě. A žádný svatý se v nebi neopakuje. V nebi nejsou ani dva stejní svatí. Bůh nás tvořil každého jiného, jako svůj originální, neopakovatelný obraz, a umístil nás do různé doby a odlišného místa a rozmanitých okolností.

Jak a čím mám uskutečnit své jedinečné Boží dětství a přátelství s Bohem? Jaké jsou mé prostředky? Jak mám následovat svaté, abych kráčet svou zvláštní a neopakovatelnou životní cestou?

Každý z nás je určen jistými náklonnostmi a základními dojmy. V každém člověku vyniká zvláštní složení, dojmů, emocí a vášní, které ovlivňuje život. Tato zvláštní skladba emocí je důležitým pohonem našeho celého života, ale může se stát zkázou, pokud by se vymkla našemu řízení v souladu s Boží vůlí.

Ony sklony a vášně jsou nebezpečné do té míry, do jaké je naše přirozenost porušena a oslabena dědičným hříchem, takže nás ony sklony svádějí k nezřízenosti a nevyváženosti, ke hříchu. Ještě více je to ztíženo

ve digitalizovaném světě, kde jsem všichni vystaveni silnému elektromagnetickému poli a jeho výkyvům. Jenže to není nutné, aby nás takto omezovaly. Mohou se nám naopak stát pohonem ke zdokonalení. Jimi musíme vést svůj osobitý duchovní život. Mají nám pomoci, abychom zvláštním květem a ovocem své osobní dokonalosti ozdobili rodinu Boží dětí.

Jsou lidé pevné vůle a zase lidé sentimentální. Plní něhy a dobroty jsou lidé, kteří dovedou obojí spojit v jedno, totiž dovedou být pevní proti zlému a dobří v lásce a plnění povinností, něžní ke všemu slabému, co potřebuje oporu. Většinou jsou lidé smíšeného založení, a jen zřídka se vyskytne povaha jednolitá. Tuto povahu nutno odevzdat Bohu. V této povaze se máme stát svatí.

Když takto poznáme sebe, pak je třeba tak poznání život docela zařadit do přibližování se k Bohu, do uskutečňování života jako růstu od nezaslouženého Božího dětství až k dospělému přátelství s Bohem. Vůbec nezáleží na tom, v jakém jsme povolání. V každém prostředí nám Bůh nabízí tolik milostí, abychom mohli posvětit nejen toto povolání, nýbrž právě v tomto povolání se stát svatým. Když má některé povolání, jako třeba kněžské, tedy proto, protože ukládá více povinností. Sv. Tomáš praví, že každý obdrží tolik milostí, kolik jich potřebuje, a když jich dostává více, tedy je to znamením jeho většího úkolu, obvykle ve službě bližním a k oslavě Boží.

Tak je především nutno poznat a ovládnout své povolání. Neříkejme: Moje povolání se nedá posvětit. Ne snad ihned, ani ne snad jenom tvým lidským přičiněním, ale ve spolupráci s tebou a s tvým přispěním. Když si křesťané budou svatě počínat ve svém povolání, pozvolna v něm nastrádají takové síly a vytvoří takové životní prostředí, že je myšlenka posvěcení tohoto povolání docela zaplaví a prozáří.

Neopouštěj své povolání. Nevzdychej po jiném. Neříkej, že bys v jiných poměrech mohl být svatým, a že snad jinde bys mohl více duchovně žít. Vždyť je to právě vyznamenání od Boha, když tě postavil zrovna tam, kde jsi. Bůh tě tam postavil, protože ti důvěřuje, neboť ví, že jiný na tvém místě by zklamal. Není vždycky povolání spojeno s nějakými zvláštními vymoženostmi, jako třeba povolání řeholní, nýbrž je to někdy velké Boží milosrdenství, které ví, že ten či onen člověk nutně potřebuje klášterní život.

Jen o to se musíš naplno snažit, abys žil naplno a opravdově svým životem na svém místě, ve všech okolnostech, ve všech svých potřebách, abys žil naplno jako Boží dítě a ve všem jako Boží dítě, které se snaží ve všech dopuštěných okolnostech kráčet k dospělému přátelství s Bohem.

Dějme se proniknout touto základní myšlenkou: Toto je má cesta. Toto je mé povolání. Mám takové slabosti a takové síly. Takové jsou mé chyby a takové mám touhy. A toto prostředí, v němž jsem se ocitl je přiměřené k tomu, aby právě zde a nyní usilovat o duchovní život a dokonalost.

Přitom se vyvarujeme výstředností, ale zase nepodléhejme minimalismu, který by se místo dokonalosti chtěl spokojit s obyčejnou všedností. Neexistuje

žádný obyčejný duchovní život křesťana. Je pouze jeden křesťanský život, a to je život Božího dítěte. Jsou jen různé cesty. Pouze se někdo více či méně výlučně věnuje službě Boží jako službě Boží. Někdo je naopak poslán do světa, aby jako třeba sv. Zdislava posvěcováním sebe a své rodiny ve světě dosáhl s Boží milostí dokonalosti. Ale žádný, kdo žije ve světě, nesmí podlehnout příliš požadavkům světa, protože si má ze všeho udělat službu lásky, službu poslušnosti, tedy osobní dokonalost. Potom také nebudeme ustavičně a střídát duchovní cesty, měnit svá rozhodnutí a své duchovní plány. Budu mít stále na paměti: Kdybych se nemohl stát svatým na tomto místě a v tomto prostředí, tak by mne do něho Bůh nepostavil. Když mne Bůh postavil do tohoto místa a chce abych přitom byl Božím dítětem, tedy mi jistě dá všechny milosti a síly, abych mohl náležitě sloužit Bohu i bližním na tomto místě. Pouze ten člověk pokojně vytrvá na každém místě, když si stále prožívá: Buď vůle Tvá! Postavil jsi mne do všedního života proto, abych posvětil všední život a tak ve všedním životě abych posvětil sebe samého. Buď vůle Tvá! Tomáš Bahounek OP

+++

Dialog bez pravdy se stává relativismem, kde nic není jisté a vše je diskutabilní. Pravda bez dialogu však hrozí, že se stane dogmatismem, kde je pravda vnucována bez lásky a porozumění. Pouze když je dialog zakořeněn v pravdě, může vést ke skutečnému společenství, uzdravení a růstu. Dopis Mag.OP české provincii OP,16; 9.říjen 2025

+++

ZÁPAS O DIALOGICKÉ HLÁSÁNÍ EVANGELIA

Třebaže se zdá, že jsem ohlušenými ovečkami umlčován, přesto slyším otázku naší doby. Kdekdo se ptá po opravdovosti života. A co ty, bratře, sestro? Tebe snad nezajímá, jak doopravdy naplníš život? Toužíš po větší kvalitě života? A co jsi pro to ochoten vykonat? A co pro to dokážeš obětovat? Takových tázavých hlasů jako ten tvůj slyším víc než dost. Jeden se ptá přes druhého. I když jsou tak početné a spletité, dobře se v nich vyznám. Nepřeslechnu ten tvůj. Sám to znám. Máš v srdci velikou touhu a ostatní vášně. Tak s tebou pohybuje sama vůle v jádru tvé bytosti. Pak jsou tu i tvé city. Jdou za tím, co ti rozum představuje. Jenže ty to rád všechno náramně zveličuješ. Vlastně se ti ani nedivím. Také chci od začátku vykročit za hranice své ubohé existence. Jak hluboce ti rozumím. Chceš překročit svůj stín. I mě to uchvacuje. Chci na každém kroku a doslova i do písmene následovat našeho věčného Mistra a svědčit o něm. Jak jen mám v sobě obnovit to účinné a strhující hlásání, jaké svedou praví apoštolové? Podaří se mi to někdy? Bůh ví. Tak už nemohu váhat. Směle se odpoutávám. Vycházím krůček za krůčkem napříč nejasnou skutečností.

A co ty? Nezapomeň, že jsi ta osudová hvězda, zářící uprostřed temné noci, která tě obhvacuje. Sviť důkladněji než kdokoli jiný světlem Pravdy, ale bez oslňování! Kéž právě ty zahřeješ každé srdce plamenem lásky, aniž bys nějaké

spálil! Tak máš po ruce louskáček na rozlousknutí tvrdého oříšku, který by tě uzamykal do tvého místa a času. Proč by ses o to nepokusil zrovna ty? A proč ne právě zde a nyní? Zkus to! Ať zazáříš jako jasně vynikající hvězda, objímající tajemství své svobody!

Zdá se ti to nemožné? Už první pokus tě svádí k matoucí domněnce, jako by pouhá mistrovská výřečnost dodávala ke každému životnímu průběhu, přesahujcímu meze šedivé všednosti, znamení nezávislého jsoucna a vlastní jasně vynikající formy lidského bytí.

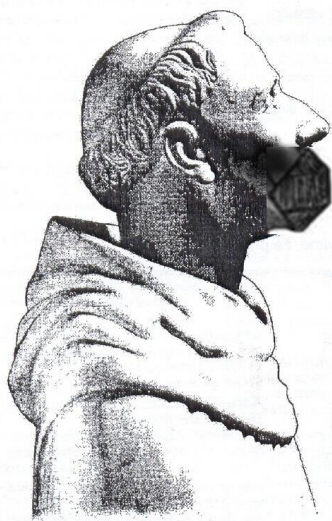
Jsem člověk jako ty. A takové klamy mě také obklíčují. Už od mých prvních pokusů následovat našeho Mistra a obnovit apoštolské hlásání. Nikdo mi nic neulehčí. Žádný dobrák mi cestou nedává hřejivou jistotu, že jsem na správné cestě. Ta blaživá jistota se ve mně rozlévá jedine z toho, že vím, komu věřím, i

když ho nevidím. Ať se podívám kolem sebe kamkoli, ať udělám krok vpravo či vlevo, celý svět mi dokazuje, že mistrovství má v sobě pokaždé cosi nepřátelského, co tě obviňuje z marnosti počínání a zbytečnosti každého kroku, skoro ti vnuká zásadu nezvratného malomocenství.

Jenže vím o svém vyšším nadání. To není ze mě. Přesto je ve mně. Tlačí se to k uplatnění. Není to jenom ta nespokojená touha zůstat na svém místě. Spíše je to nadání k povznesení mého života právě v tomto okamžiku, aby se rozšířil do nekonečna, a na tomto místě, aby se rozšířilo do všudypřítomna. Sotva by ustalo spolupůsobení vyššího nadání, za něj je třeba stále děkovat, a o jehož rozhojnění má každý

prosít, a jeden by se chtěl uplatnit sám od sebe, tak to přirozeně nedokáže. Všechno by se hned zvrhlo v hrozné patvary. Nepřirozeně by ti zastoupili cestu nějací šilenci a zvrhlíci, takže bys jen vyčerpával všechny své síly a skomíral bys v zajetí nelidské vztahovačnosti. Dobře si vzpomínám, jak se od začátku snažím vytrácet ze svého díla, když slyším výzvu: Ustup, Mé místo je těsné. A tak se snažím vyklízet hrad svého nitra, až se stávám i ve svém srdci bezdomovcem, jen abych měl dost místa pro ohlášeného hosta. Tak vidíš, že opravdový mistr je ve svém díle tak málo patrný, že mu každé jeho dílo vždycky neúprosně svědčí proti němu. A umělec, který má své krásné dílo vedle sebe, to má ještě snazší, než světec. Mé dílo pozůstává spíše uvnitř a zůstává neokázalé. Je to jen Můj holý život, ve kterém jsem docela obsažen.

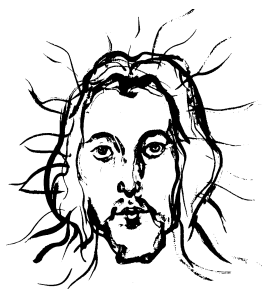
Tak máš snadnou a rychlou kontrolu pro zjištění, že potíže, které ti klade předešlý okamžik a dosavadní okolnosti, se v následující chvíli a na jiném místě neztrácejí. Naopak se ti zdá, že se do nich čím dál tím víc zaplétáš. Moje



zkoušením se lidmi na světě mě učí, že pronikavě zasahuje do mých záměrů, když srovnám jejich okázalý život s jejich životem skrytým, který občas vyjde najevo na ovoci jejich počínání. Jak nepostižitelný je mistrovský odkaz našeho Mistra! Jak snadné je ustát v úsilí o jeho naplnění! Tak lehce se řekne, že nic z toho snažení nemá smysl. I přes tak neuspokojivé prožívání svého navazování na vynikající odkaz nezůstávej stranou! Nepamatuji si okamžik svého života, naplňující mě pocitem uspokojení z úspěchů v navazování na odkaz našeho Mistra. Nevím o takovém přijatelném okamžiku, ani o žádném rajském ostrově v tajemné hlubině mé existence, které by mi spadly do klína za mé stálé vstávání a vydávání se na další cestu za hledáním bloudících a nalézáním ztracených duší. Neznám žádná vhodná slova, ani příhodné mlčení, žádné velkolepé skutky, které bych kdy sebelépe ovládal, ani utrpení, které bych kdy podstoupil v dostatečné míře, jež by nenesly v sobě své vlastní popření.

SVATÝ OTCE DOMINIKU

Kam kráčíš? Tolik se lišíš ode všech ostatních! Všichni jsou jiní, než ty. Jenže proč to tak je? Různorodost a pestrá paleta všeho toho, co je mimo tebe, nepochází z náhodné shody kosmických příčin. Je to základní složení světa, jehož řád vyžaduje tuto pestrost. Proto je to kosmos, a ne chaos. Rozmanité množství všeho, co je, je dána v Mém plánu. Proč myslíš, že ti dávám podobné bytí, jaké dávám všem věcem? Chci, abys měl účast na Mé Dobrotě, a Moje Dobrota aby byla v tobě a v tobě tebe představována. Nemohu být jaksepatří představován jedním jediným tvorem. Proto jich stvořuji veliké množství a rozmanitost. Co chybí jedné věci ve vlastnosti představovat Mě, doplňují jiné věci. Dobro, které je jediné u Mě naprosto jednoduché a úplné, uděluji tobě a ostatním tvorům dílčím způsobem. Tak i ty dostává na něm podíl. Spolu s celým vesmírem zjevuješ účast na svrchovaném dobru a představuješ ho dokonaleji, než jakýkoli tvor samojediný. Tak tě ve své moudrosti objímám ve vesmíru. Projevují se tu některé zákony přirozené, ale také zákony nadpřirozené.



Pohled, jaký tajemný koloběh je ve vycházení tebe spolu s ostatními stvořenými věcmi ode Mně jako od prvního základu! Uprostřed všech věcí cílíš ke Mně, jako tě spolu s nimi nechávám ze sebe vyzařovat. Sleduj stejné zákony v souhře pohybu a návratu vyzářeného!

Ty sám, milý Dominiku, podobně jako spousty jiných stvoření, pocházíš ode Mne jako svého věčného Otce, i ode Mne jako svého Bratra a Syna Božího, i od Ducha, který vychází od nás obou. Moje vycházení od našeho společného Otce je nejvyšší důvod stvoření a návratu věcí do cíle. Jako jsi stvořen skrze Mne a Ducha, tak také vcházíš skrze Mne jako Syna a Ducha do posledního cíle.

Moje vycházení od Otce, jakož i vycházení Ducha od nás obou má dvojitý dopad ve stvořených věcech. Předně jako důvod jejich vycházení, a pokud se dá

vycházení sledovat v darech přirozenosti, pro které jsme, tak se moudrost a dobrota věčného Otce zjevuje ve stvořených věcech.

Vycházení je také důvodem návratu k poslednímu cíli. Projevuje se to v darech, které nás spojují s posledním cílem, totiž ve zdokonalujícím vyšším nadání a ve slávě.

Tvoje duše, Dominiku, je tajemná, hluboká, nekonečná, a projevuje se duchovně. V tajemství tvé duše ti zjevují život, protože duše je základem života. Je stvořena Mým Duchem. Jinak to být nemůže. Cokoli pochází od jiného, zjevuje to, od čeho pochází. Tomáš Bahounek OP

+++

OBĚŤ LÁSKY K DUŠÍM

Prožívám čtyřicátý pátý rok své pozemské poutě a zbývá mi tu už jen několik let. Kladu si otázku, jaký je můj úděl, když se na každém kroku snažím mluvit



jen o Tobě, můj Pane? Úděl mocných jedinců vynikajících ve světě podléhá obecnému zákonu. Kdekdo si myslí, že nejlepší vyhlídky na jejich jedinečné úspěšné uplatnění jim poskytuje mládí, kdežto dospělost a zralost u nich přináší ústup ze života, množící se nemoci, pokračující slabost a ochablost. Život mého hlásání Slova věčného života podle všeho podléhá jinému měřítku. Zpočátku se mi to mé mluvení o Tobě, můj Pane, jaksi vleče. Je to nezřetelné a často nudné. Když o tobě, můj Pane, mluvím, cítím se být v obklíčení, protože narážím na překážky zvenčí, ale i zevnitř. Posléze však moje dílo i utrpení kvůli tobě, můj Pane, nalézá tajemnou rovnováhu, že se tomu sám nestačím divit. Jako by mé dílo i mé utrpení, vykonané i obětované kvůli tobě, Bože, bylo vytrhováno z mé bytosti. Tajemně se to ode mne odděluje a nabývá neočekávaně slavného rozletu, a já, třebaže bych nejraději stáhl do pozadí, sleduji svůj životní úděl z jakéhosi odstupu a nahlědu.

Se zatajeným dechem sleduji Jordána Saského a jiné své životopisce, kolik si dají námahy, aby většinu mého života ponechali stranou svého zájmu, ale naopak aby se ze všech sil upnuly na mou poslední hrstku let. Takový předpojatý přístup a sledování mého života jakoby jen špehýrkou jim přináší nebezpečí ztráty širšího rozhledu pro Můj ten tajemný vzmach, který Mě samotného naplňuje údivem.

Povolovací listina, kterou papež Innocenc III. bere náš klášter v Prouille pod svou osobní ochranu, pochází z 8.října 1215. Biskup Fulko a já jsme toho

svědky přímo v Římě. Začátkem roku 1216 působím v Narboně, a pak odcházím do Prouille. Jedna duchovní rodina našich sester se usazuje v Toulouse. První řehole je v obrysech sestavena a obsahuje smělou novotu: vzdáváme se tělesné práce a následně se zříkáme pozemků. Koncem letošního srpna jsem jako první mezi v rovnými v našem prvním klášteře v Saint Roman, žijícím podle našich řádových stanov. Narození našeho Pána 1216 oslavuji v Římě. Tady dosahuji od nového papeže Honoria III. slavnostní potvrzení. Nato putuji do Languedocu. Všichni mi radí, abych se s věrnými usadil na jednom místě. Nemohu však dát na lidská doporučení, ani na hlas své vlastní pohodlnosti, nýbrž jedině na Tvůj hlas, Můj Pane. Proto všechny rozesílám do světa. Činím tak s nesmírnou smělostí, i když vím, že si od některých lidí vysloužím označení fanatika. Nedělám to s žádnou tvrdostí, ale s pokorou. Ty, kdo se mě zdráhají poslechnout, netrestám, ani nevylučuji, nýbrž je v kleče prosím, aby splnili Tvou vůli, Můj Pane. Víím, že doba není zralá pro žádné pokusy, ale já jednám s jistotou, protože věřím. Uprostřed ohně povstání v okrese rozesílám své bratry, sedm do Paříže, čtyři do Madridu, a sám se vracím s jedním bratrem do Říma, abych založil klášter v San Sisto. Tomáš Bahounek OP

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI /12/

Bůh je milostivý k tomu, kdo se provinil a lituje toho, a člověk z toho začne naplno žít, jedině když přestane prchat před Pánem Ježíšem jako před tím, kdo na kříži umírá, když přijme Pána Ježíše. A to znamená přijmout životní kříž.

Člověku se však zdá, že velkopáteční kříž vyvrací smysluplnost tohoto Božího přátelství a Boží lásky. Vždyť věříme, že Kristův kříž je cena, kterou Pán Ježíš zaplatil jako náhradu lidmi uraženou Boží lásku. Je tu volba BUĎ - ANEBO, které se nemůžeme vyhnout. BUĎ je Bůh člověku přítelem, Otcem, který přijímá ztraceného syna, ANEBO je Bůh tvrdý, který chce bezpodmínečně náhradu za naše hříchy. ODPOVĚĎ je jasná: Bůh je láska, je přítel, je dobrotivý otec. Bůh nechce naši smrt, Bůh není sadista. Už církevní otec svatý Irenej říká: **žijí člověk - to je Boží sláva.**

Chce naši záchranu, ale i proměnu. Člověk chce spásu a svatost, a přitom se nechá proměnit, nechává svou minulost shořet v ohni Boží lásky.

Jak je tedy nutno rozumět Ježíšovu kříži? Jak porozumět následování kříže? Správně bychom se měli ptát? Co přivedlo Pána Ježíše na kříž? Proč byl Ježíš ukřižován? Protože Ježíš se ve jménu Božím ujal ponížených, vyvržených, hladových a trpících. Farizeové, vyhrazující si monopol na pravou víru, dali Syna Božího ukřižovat jako rouhače proti Bohu, ačkoli přináší ve jménu svého nebeského Otce svobodu a naději pro všechny. Farizejové zůstávají zatvrzelí v přesvědčení, že spása bude jen pro ně, a odmítají, že by Bůh měl být Bohem všech.

Bůh touží po setkání s námi. Bůh touží, abychom se těšili navzájem ze sebe a z něho. Miluj Pána, svého Boha celým srdcem, a svého bližního jako sebe

sama. To je poselství Starého Zákona, ale farizeové tomu poselství neporozuměli, protože si chtěli kolem Boha postavit hradbu, aby byl jen Bohem pro ně. Pane, osvobod' naše srdce od všech falešných předsudků!

Je to těžko pochopitelné, že z kříže křičí obětavá Boží Láska?

Co dělat, když někoho milujete, a on vám nerozumí? Zbývá vám asi jediné: dát tomu druhému porozumět větší láskou, že ho opravdu milujete, protože lásku může probudit jen láska. To neplatí jen o nás, to platí i o Bohu. Když lidé neporozuměli vyznání lásky Boha k člověku skrze zákon a proroky, a dokonce tu lásku ještě zvrátili, Bůh na to odpověděl ještě větší láskou: Bůh poslal vlastního Syna. A Pán Ježíš uvedl toto nádherné poselství lásky Boha k člověku ve skutek, protože dal lidem na setkání naději a výhled do krásné budoucnosti. A to všem: především hříšníkům, nevěstkám, opincům, výběřčím daní, nemocným, posedlým.

A co se stalo? Příbuzní řekli o Ježíšovi: Je to blázen Kněží mu vynadali: Žrout, pít, přítel nevěstek a opinců! Co ty víš o Bohu?

Ježíš jim neodporuje, nevrací rány. Zůstává věrný svému poselství Boží lásky k člověku, a jde s tím až na kříž. A tak z Kříže křičí Boží Láska! Před smrtí Ježíš odpouští i svým mučitelům a katům. Láska je silnější než nenávist, než smrt jenom díky Ježíši Kristu.

Umírá za nás, abychom konečně uvěřili a pochopili: Bůh nás má všechny šlechetně rád a chce, abychom si také my navzájem přáli svobodu, spravedlnost, a tedy především Boha, který je vtělená ryzí Láska.

Co pro nás dnes znamená následování kříže? Otec nebeský se staví na stranu Pána Ježíše, který je zavržen, a zmrtvýchvstáním Pána Ježíše potvrzuje pravdu: ANO, jsem Bůh plný lásky, jak jsem to říkal a uskutečňoval. Ježíšův kříž je znamením odporu proti útisku svobody a proti stíhání lásky, proti vylučování kohokoli, i těch nepatrných zavržených.

Když jde o následování Jeho kříže, jedna stránka tohoto následování je: máme se jako Pán Ježíš zasadit o to, aby se náš bratr i naše sestra stali šťastnými a svobodnými. Jenže když se o to následování Pána Ježíše přičiníme konkrétně a prakticky každý na svém místě, potom to bolí. Tváří v tvář krutému světu jistě zakoušíme dost utrpení. Svätý Pavel říká, že takové utrpení doplňuje to, co ještě zbývá dokonat do plnosti utrpení Pána Ježíše. Být křesťanem v následování Ježíše Pána znamená nový skutek, který nás vzájemně zdokonaluje. A tento nový skutek nás bolí, způsobuje nám utrpení, protože falešný vládce světa a jeho mocní spiklenci odporují.

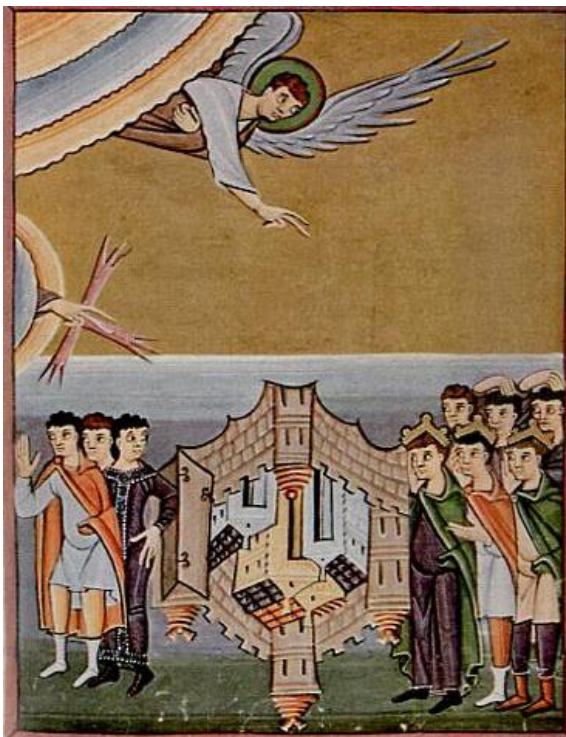
Tady je riziko, že bychom se mohli zatvrdit a zahořknout, ztratit odvalu. Aby k tomu zahořknutí nedošlo, proto nám na naší každodenní pouti svítí světlo velikonoc: Ukřižovaný žije a každý, kdo musí trpět s Pánem Ježíšem, a umírá za to, aby všichni mohli žít věčně v lásce a radosti!

Tím ovšem padá každý nový Babylon ve světě. Dopadá to pokaždé jako v Knize zjevení, kde je psáno (Zj 18, 1-4, 9- 19):

18 Potom jsem spatřil jiného anděla sestupovat z nebe; měl velkou moc a jeho slávou se ozářila země. 2A zvolal přemocně znějícím hlasem: „Padl, padl ten velký Babylon a stal se příbytkem démonů a vězením kdejakého nečistého ducha a vězením kdejakého nečistého a odporného ptáka, 3protože z vína jeho vášnivého smilství se napily všechny národy, králové země s ním smilnili a obchodníci země zbohatli z přemíry jeho rozkošnictví. 4I uslyšel jsem jiný hlas z nebe: „Vyjděte z něho, můj lide, abyste nebyli účastní jeho hříchů a nedostalo se vám z jeho ran...

9“**A budou nad ním plakat a naříkat králové země, kteří s ním smilnili a hýřili, až uvidí kouř z jeho požáru, 10budou stát zdálky pro strach z jeho muk a říkati: , Běda, běda, ty velké město, Babylone, ty mocné město! Vždyť v jediné hodině přišel tvůj soud!’,**

11“**I kupci země budou nad ním plakat a truchlit, protože jejich zboží už nikdo nikdy nebude kupovat, 12náklad zlata, stříbra, drahého kamení,**



perel, kmentu, nachu, hedvábí a šarlatu i všelikého tujového dřeva, všelikých předmětů ze slonoviny a všelikých předmětů ze vzácného dřeva, mědi, železa a mramoru; 13skořici, šafrán, vonné koření, masti a kadidlo, víno a olej, nejlepší mouku a pšenici, skot a ovce, koně i kočáry a těla i duše lidské. 14A podzimní ovoce, po kterém toužila tvá duše, vzdálilo se od tebe, i všechn jas a lesk se z tebe ztratil, a není po tom památky. „

15“**Kupci těchto věcí, kteří z něho zbohatli, budou stát opodál pro strach z jeho muk, budou plakat a truchlit: 16, Běda, běda, to velké město, které bylo oděno kmentem,**

nachem a šarlatem, vyšperkované zlatem, drahým kamením a perlami!

17**Vždyť v jedné hodině se ztratilo takové bohatství!’“**

„A každý kormidelník a všichni, kdo se plaví na nějaké místo, lodníci a všichni, kdo pracují na moři, stáli zdáli, 18a když viděli kouř jeho požáru, volali: , Které město bylo podobné tomuto velkému městu?’ 19I posypali si hlavy popelem as pláčem a smutkem křičeli: , Běda, běda, to veliké město,

v kterém zbohathli z jeho blahobytu všichni, kdo měli lodi na moři; vždyť v jedné hodině bylo zpuštěno!,,

Vše se děje podle Božího dopuštění; Bůh řídí dějiny světa. Ti, kdo byli s Antikristem spojeni v boji proti Církvi, nakonec napadnou jeho samého.

Sváděl národy k odporu vůči Bohu a k pohrdání Bohem. Tím je odvedl od náboženské věrnosti. Anděl tu mluví v prorocké minulosti: pád, který teprve nastane, viděl jako už uskutečněný.

Bůh se rozhodl zničit úplně toto místo bezbožnosti, a proto je dobří lidé mají opustit, upustit od jakéhokoliv společenství s ďábelskou mocí, která vládne světem takovým způsobem jako kdysi pohanští císařové v Římě.

Národy, které sváděl, se mají stát prostředkem jeho nemilosrdného trestání.

Politikové, kteří žili z přízně Babylonu, nařikají nad jeho pádem.

Príslušný obrázek Bamberské apokalypsy znázorňuje, jak z nebe ukazuje anděl město Babylon vzhůru nohama.

Otevřená brána naznačuje, že toto místo smilstva je už vylidněné. Na příkaz Boží ruky, která se objeví před paprsky kříže, se tři muži v levé polovině obrazu odvrátí a jsou zachráněni. Poslední z nich, který se znovu ohlíží, má na sobě honosný fialový hábit s ozdobnými lemy. Napravo šest mužů nařiká nad pádem Babylonu. V první řadě této skupiny jsou tři králové se zlatými korunami. Dva z mužů vzadu drží ruce nad hlavou, jako by si chtěli nasypat popel na hlavu.

Znázornění pádu Babylonu představuje nejprve anděla, který z nebe dává pokyn k vyvrácení hříšného města, ale souběžně s ním pokyn mocné pravice s křížem, přinášející záchranu z postiženého města všem těm, kdo výzvu kříže přijímají a jednají podle ní. Důležitou součástí života Božího lidu ve světě je odvaha k odpoutání se od světa. Výzva ruky s křížem k není však výzvou k úniku z robotizovaného světa a rousseauovskému útěku do primitivní jeskyně, nýbrž k překonání závislosti na digitálních lákadlech světa, k odstoupení od svodů, ať u jsou v nás samých, v okolním světě nebo u zlého vládce světa. Malíř Bamberské Apokalypsy poněkud zjemňuje obraz hrůzy spravedlivě zničeného města, které na sebe přivolalo trest svými do nebe volajícími hříchy. Místo jeho spaleniště a rozvalin vykreslil město i s hradbami střechami dolů. Je to také pravdivé, ale není to strašlivé, takže by to člověka ochromovalo v jeho touze po nápravě. Bůh nás chce všechny spasit, ale ne tak, že nás bude nutit strachem z trestu při Posledním soudu. Chce, abychom se obrátili a smířili s Bohem dobrovolně a radostně. Každé vynucené a ustrašené smíření s Bohem není důstojné Boha, který je láska, ani člověka, který je původním Božím obrazem podle Boží podoby.

Dále malíř ovšem vykresluje nárek tří skupin obyvatel podle knihy Zjevení: korunovaní vládcí si úzkostí v úzkosti dávají ruku ke tváři, roztěkané pohledy kupců vyjadřují zklamání nad jejich obchodními ztrátami, a jenom námořníci, kteří se ani neodvažující přiblížit, takže stojí v zadní řadě, sypou si rukou popel na hlavu.

V kontrastu s pozemským zmatkem ve spodní části obrazu vyniká velebnost a svatý pokoj horní poloviny, kde na zlatém pozadí vyniká Boží anděl i ruka s křížem. Tímto celkovým dojmem se nám vrací radost. Kdo se může uprostřed takové zkázy radovat? Všichni Bohu milí, kteří se zachránili. Radost nevychází ze zničení, ale z vítězství Boží spravedlnosti a mocné Boží pravice. Tomáš Bahounek OP

+++

SNAD POTOM...

TU HUDBU MI NALEJ V AKORDŮ KŘIŠTÁLNOU ČÍŠ,
KDE Z TÓNŮ ZVĚTRALÝCH JISKER SE ZDVIHÁ MÁMIVÁ TÍŽ
JAK VÝPAR Z NEJHLUBŠÍCH SKLEPENÍ DUŠE, KDE V STÍNECH
ZRÁ VÝČTEK OHEŇ VE VZPOMÍNEK KVASÍCÍCH VÍNECH.

NA ÚPATÍ POHOŘÍ SMRTI, KDE V LEDOVců ZÁVRATNÝ SPÁD
SE SMÝVÁ VĚČNOSTI PŘÍVAL, CHCI UMDLENÝ SPÁT,
A ILUZI DNÍ, KLAM KRVE A ŠERO VLASTNÍHO ŽITÍ,
JAK DUSIVÝ SEN, JENŽ NA PRSA KLEKÁ, CHCI SNÍT.

A PROBUZEN LÍTOSTÍ DUŠÍ SVOU POVSTAT ZA TISÍCE JAR
POD SEŠTÁRLÝM SLUNCEM AŽ BLANKYTU VYHASNE ŽÁR,
A K VYCHLADLÉ ZEMI JAK UHELNÝ MILÍŘ, ZETLELÝ V KOUŘI,
SE ZŘTÍ UDUŠEN ŽIVOT POD NÁNOSEM VĚKŮ A BOUŘÍ.

SNAD POTOM, V ŽAL POSLEDNÍCH SOUMRAKŮ, VZPOMENU ZPĚT
NA SVĚTLA VYHASLÝCH LILIÍ A ZÁPADŮ KRVAVÝ KVĚT,
NA HUDBU PĚNÍCÍCH VOD, JAK V ZTLUMENÉM ZACHVĚNÍ CITER
V RUCH RŮŽOVÝCH SLAVNOSTÍ ZVONILA ZA VYHASLÝCH JTER,

A V ZELENÍCH NIV NA ZÁŘIVÉ PRŮVODY SLUNEČNÍCH DNÍ,
JAK V TRIUMFECH TÁHLY, V JÁSOTU BAREV A V ŠELESTU ŽNÍ
POD ROZPNATÉ STANY ČEKAJÍCÍCH NOCÍ, Z NICHŽ LILA SE JEDNOU
NA HLAVY DÁVNÝCH NÁRODŮ VŮNĚ. A PROCTILÉ ZVEDNOU

SE PÍSNĚ BÝVALÝCH TUŽEB, POHLEDŮ DOZNĚLÝ SMÍCH
A ROZKOŠÍ ŽÁR, JIMŽ DÝCHAL TĚL VONNÝ A CHVÍCÍ SE SNÍH
A Z DÝMU VYHASLÝCH VĚKŮ A VE TMY ZAPADLÝCH VODOPÁDECH
SNAD S LÍTOSTÍ UCÍTÍM VLASTNÍHO ŽIVOTA TEPLA A VŮNI A ŽÁDECH.

Otokar Březina

+++

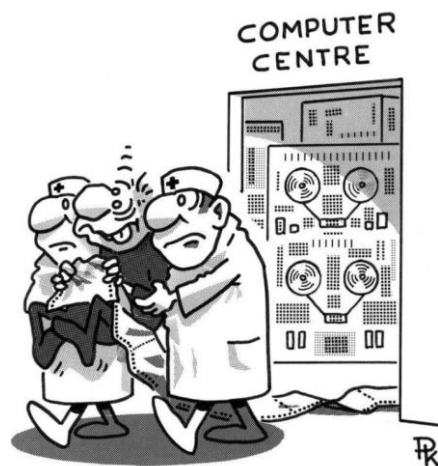
MOŽNOSTI A MEZE UMĚLÉ INTELIGENCE

Diskursivní, přemítavé myšlení je vlastní člověku. Stav lidské inteligence je takový, že si teprve osvojuje poznání, je pouhá schopnost k poznání. Poznání jí není dáno, stojí jí mnoho práce. Intelligence postupuje ze smyslového vjemu a obrazu dále. První pohled na věc je zlomkový; intelligence spojuje tyto zlomky v celek, nebo vylučuje, co k věci nepatří. Cílem tohoto postupu je právě zření,

V lidské inteligenci je nutnou podmínkou ke spojení poznávajícího subjektu s objektem odhmotnění objektu. To se děje vnitřním světlem tím, že předmět dostane psychickou existenci v mysli. Intelpekt pak sám sobě řekne, co předmět je. Poněvadž lidská inteligence je svou povahou nedokonalá, stupeň její chápavosti a pronikavosti je nejmenší. Hmotné jsoucno není poznatelné samo sebou, nemůže určit samo sebou inteligenci, proto je třeba psychické přítomnosti a podoby předmětu v mysli. Hmotná bytost nemůže být sama sebou prozářena inteligencí — jen psychická podobnost věci v mysli je proniknutelná chápavostí. Intelligence je chápe. Proto hmotná skutečnost je více poznatelná v psychické podobě než sama sebou.

Poznání lidské je podstatně zprostředkované, děje se pomocí psychické podobnosti v mysli všechno lidské intelektuální poznání je pojmové a tedy obecné tím však není skutečnost skreslena, ani poznání ochuzeno. Pojmem věci si osvojíme pravou skladbu věci, víme, co věc je, a neuniká reflexivní síle ducha lidského ani postřeh konkrétnosti, kterou vnímáme smysly. Poznání je složité, avšak jednotné. Tak lze mluvit o intuitivním poznání. /M.Habáň OP, Psychologie Praha Jitro/

Zatímco v našem pojetí inteligence probíhá abstrahování čili odtahování od určitých výsledků smyslových vjemů, tak většina moderních psychologů chápe inteligenci pouze jako schopnost rychle se orientovat v konkrétních výsledcích



smyslových vjemů věcné skutečnosti a zaujímat k nim vlastní postoj, názor, hodnocení. Tuto rychlost poměřují nějakým měřítkem - koeficientem. Ještě vágněji to vyjadřují počítačové technici takto: Je to schopnost učit se nebo chápat, jak se vypořádat s novými nebo složitými poměry. Tady se už nedělá rozdíl mezi člověkem a zvířetem. Ve skutečnosti ovšem nejde o skutečnou inteligenci jako nadmyslovou soudnost, ale spíše o smyslovou soudnost či společný smysl.

V záležitosti umělé inteligence /UI/ se běžně používá toto zúžené moderní pojetí, protože v našem vlastním pojetí přirozeně nelze vytvořit UI.

UI umí zrychlit opakované učení a objevování pomocí dat. Místo automatizace rukodělných úkonů zvládne UI provádět časté a rychlé počítačové úkony s velkým množstvím dat. A koná je spolehlivě a neúnavně. Lidé jsou

ovšem stále potřeba kvůli správnému používání celého systému a ke kladení správně vyjádřených úkonů.

Stejně jako se algoritmus dokáže naučit hrát šachy, tak se může sám naučit, jaký výrobek má doporučit zákazníkovi v e-shopu.

Reaktivní stroj je ten nejzákladnější typ UI, který je pouze reaktivní a nemá schopnost ukládat si něco do paměti nebo využít předchozí zkušenosti k lepšímu rozhodování. /P.Šturec Vývoj umělé inteligence a její vliv na současnost, Brno 2022 Ambis Katedra bezp.a práva/

Vypadá to docela prostince, ale skutečnost praktického použití třeba při ohrožení nějakého národa zničujícím zbraněmi tzv.prvního předstihujícího úderu, jakým hrozí různí šílení mocnáři nějakému národu, působí děsivě při zmínce o tzv. „zbrani z mrtvé ruky“. V případě takového napadení daného národa a třeba i jeho zničení samočinně dochází ke spuštění složitého vojenského aparátu, který zničí útočníka s celým výbojným úsilím světa.

Modleme se za ochranu světa, ale také o soustavné odhalování a stíhání, a spravedlivé odsouzení všech nacistů, fašistů a teroristů, jakož i těch, kdo mluví o míru, ale farizejsky vyzbrojují každého zájemce o válku na celém světě. Na světě je mnohem více toho dobrého, ale to zlé více cítíme. Tomáš Bahounek OP

+++

MILOST

Z OBLOUKŮ TRIUMFÁLNÝCH NEJVYŠŠÍHO AZURU
PO ŠESTI PRÁCE DNECH V MYSTICKOU SÁLÁ NEDĚLI;
A NEJCHUDŠÍ TVÉ ODÍVÁ V ŠAT KRÁLOVSKÉHO PURPURU,
JENŽ, BRATŘÍM ZEMĚ NEVIDITELNÝ, JE VIDĚN ANDĚLY.

TĚM, KTERÍ V ŽÁIU BŘEHŮ TVÝCH, ZAJATCI HVĚZD A SNŮ,
NEMOCNÍ SVĚTEM TVÝM,
V ZIMNICI ŽITÍ ÚPĚJÍ, JE LÉKEM V JIŽNÍM SLUNCI ZRAJÍCÍM,
ZTIŠENÍM V TAJEMNU, VDECHNUTÍM
VŮNĚ NA ROZHRAŇÍ TMY A CHLADEM KRŮPĚJÍ

Z MLH PŘED JITREM A V KRVE DUSOTU A S HRÍVOU JISKŘÍCÍ,
JEŽ HVĚZDY POKRÝVÁ, KDYŽ VÁŠEŇ V MRTVÁ JEZERA PÍT LETÍ V ŠÍLENSTVÍ:
JE BLESKEM, KTERÝ ŠLEHNE VICHŘICÍ A JÍZDU ZASTAVÍ
A V DUŠI VZPLÁ, TVÉ LÁSKY NÁDHERA,

JAK ÚSMĚV MEZI SLZAMI. JE SRPŮ SOUZNĚNÍM
DO ZLATA KLASŮ ŘINČÍCÍCH, HLAS JEMNÝ PRAMENE,
A NA RTECH VYVOLENÝCH TVÝCH SE CHVĚJE SVÁTÝM BLOUZNĚNÍM,
JÍMŽ PRAVDA VĚČNÁ ZAZNÍVÁ DO DUŠE NEDPŘIPRAVENÉ.

-

SEN DOBYVATELŮ SE BLÍŽÍ K BÁZLIVÝM A LOV

JIM PŘIPRAVUJE V NEJHLUBŠÍCH TVÝCH LESŮ SOUMRAKU,
A RUKOU SPJETÍM ZAVOLÁN, ŠIK VÝSEMI KROUŽÍCÍCH SLOV,
JAK SOKOLI KOŘISTI NEBESKÉ K NIM SLETÍ Z OBLAKŮ.

VŠAK MÁJEM JARA VĚČNÉHO TVÉ PĚVCE OPÁJÍ,
KDYŽ VESMÍR V JEDINÉ SE POLÍBENÍ ROZPLÝVÁ,
A V DECHU ZAHRAD ETHERNÝCH, JEŽ ZAVĚŠENY HOUPAJÍ
SE NA ŘETĚZÍCH PAPERŮSKŮ, KDYŽ DUŠÍ MRAČNA OHNIVÁ

ZAVÍŘÍ MLHOVINAMI; ZEM JAKO V ZAKLETÍ
KDYŽ MIZÍ VĚTREM ODVÁTÁ PŘED ZRAKY VZNATÝMI
A BRÁNY NOCÍ SKLENUTÉ PŘED TISÍCI SE ROZLETÍ,
POBITÉ HŘEBY SOUHVĚZDÍ, JAK ZNAMENÍMI SVATÝMI.

TU Z OTEVŘENÝCH PROSTORŮ TVÉ SLÁVY ZPÍVÁ CHÓR,
BOLESTÍ SOUZZVUK NEJVYŠŠÍ, VŠECH STÍNŮ SKRYTÝ JAS,
VŠECH ŽIVOTŮ A SMRTÍ OBJETÍ A SLADKÝ ROZHOVOR
A Z BOUŘE ZÁPASU, JENŽ VĚKY HŘMÍ, MYSTICKÝ HODOKVAS.

Otokar Březina

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

Třebaže d'ábelský nepřítel obelstil Evu a s ní padl i Adam, Hospodin nejenže jim daroval Vykupitele z pokolení Ženy, který smrtí přemohl smrt, ale také všem dal v Ženě žen, přesvaté Bohorodičce Marii, která za všechen lidský rod stále drtí patou hlavu hada, vytrvalou prostřednici u svého Syna, neochvějnou a nezdolnou orodovnici i za ty nejhorší hříšníky. Proto se Matka Boží také nazývá *postrachem bésů*. Dábel, tato temná entita z vesmíru nemůže zahubit člověka, ledaže by člověk sám odmítl volat Matku Boží na pomoc. Příteli Boží, ještě vám musím vysvětlit já, nehodný Serafim Sarovský, v čem spočívá rozdíl mezi působením Ducha svatého, posvátně a tajemně nacházejícího příbytek v srdcích těch, kdo věří v Pána Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista, a působením temnoty hříchu, která v nás zlodějsky koná své dílo podle d'ábelského našeptávání a pokušení. Duch Boží nám připomíná slova Pána našeho Ježíše Krista a koná vždy shodně v jednotě s ním, naplňuje naše srdce radostí a vede naše kroky cestou pokoje. Lstivý duch temné entity z vesmíru ponouká proti Kristu a jeho konání v nás působí zpupnost, jeho kroky jsou plné žádosti těla, žádosti očí či pýchy života. Amen, amen pravím vám, žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Ten, kdo obdržel milost Ducha svatého za pravou víru v Krista, i kdyby pro lidskou slabost duševně zemřel za jakýkoliv hřích, neumře navěky, ale bude vzkříšen milostí našeho Pána Ježíše Krista, který na sebe vzal hříchy světa a zde nám daruje 'milost za milostí'. O této milosti, zjevené celému

světlu i našemu lidskému rodu v Bohočlověku, říká evangelium: 'V něm byl život a ten život byl světlem lidí.' A dále doplňuje: 'To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila.' To znamená, že milost Ducha svatého, darovaná při křtu ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého svítí v srdci božským světlem předrahých zásluh Kristových, a to bez ohledu na pád člověka do hříchu, bez ohledu na temnotu obklopující naši duši. Pokud se hříšník nekaje, volá toto světlo Kristovo k Otci: 'Abba, Otče! Nehněvej se bez konce pro tuto nekajícnost!' Při obrácení hříšníka na cestu pokání naprosto zahlazuje stopy spáchaných činů a znovu odívá někdejšího hříšníka šatem nesmrtelnosti, utkaným z milosti Ducha svatého, o jejímž získání jakožto cíli křesťanského života vám již takovou dobu vyprávím, příteli Boží. „

„A jak mohu poznat, „ zeptal jsem se otce Serafima, „že se nacházím v milosti Ducha svatého?“

„To je zcela prosté, příteli Boží!“ odpověděl mi. „Proto také Hospodin říká, že vše je přímé těm, kdo naleznou poznání. . . . Celá naše bída spočívá v tom, že sami toto božské poznání, které se nehonosí a nevynáší, neboť není z tohoto světa, nehledáme. . . „

Odpověděl jsem: „Ale přesto nechápu, jak si mohu být naprosto jistý, že jsem v Duchu Božím. Jak mohu sám v sobě poznat, že ve mně skutečně dlí?“

„Už jsem vám, příteli Boží, podrobně vyličil, jak lidé v Duchu Božím přebývají. . . Co ještě potřebujete, můj milý?“

„Potřebuji tomu rozumět ještě lépe!“ řekl jsem.

Tehdy mě otec Serafim velmi pevně uchopil za ramena a řekl mi: „My oba jsme teď, můj milý, v Duchu Božím, i ty jsi v něm! Proč se na mě ani nepodíváš?“

„Nemohu, otče, protože z vašich očí šlehají blesky. Tvář se vám rozzářila víc než slunce, až mi z toho bolestí slzí oči!“

„Nebojte se, příteli Boží! Vy sám záříte úplně stejně jako já. V této chvíli sám také máte plnost Ducha Božího, jinak byste mě ani takto nemohl vidět. „

Naklonil ke mně hlavu a tichounce mi do ucha řekl: „Chvalte Pána Boha za jeho nevyslovitelnou milost k vám. Viděl jste, že jsem ve svém nitru, jen v srdci a v myšlenkách, řekl Pánu Bohu: 'Pane! Uznej ho hodným, ať i tělesnými očima užří sestoupení tvého Ducha, kterým vyznamenáváš své služebníky, když se laskavě uvoluješ zjevit ve světle své velkolepé slávy!' A Hospodin ihned splnil pokornou prosbu nehodného Serafima, můj milý pane. . . Jak jen Bohu poděkovat za tento nevýslovný dar nám oběma! Věřte, že ani velikým poustevníkům nevyjevuje Pán vždy svou milost. To Boží milost na přímluvu samé Matky Boží se laskavě rozhodla utěšit vaše zkroušené srdce jako matka vroucně milující. . . Proč se mi, můj milý, nepodíváte do očí? Jen se podívejte a nebojte se, Bůh je s námi!“

Po těchto slovech jsem pohlédl do jeho tváře a zmocnila se mě ještě větší posvátná bázeň. Uprostřed slunce, v nejzářivějším jasu jeho poledních paprsků

si představte tvář člověka, jak s vámi mluvím. Vidíte, jak se pohybuji jeho rty, jak se mění výraz jeho očí. Slyšíte jeho hlas, cítíte, že vás někdo drží kolem ramen, ale nejenže nevidíte ty ruce, nevidíte ani sebe, ani jeho postavu. Vidíte pouze oslnivé světlo, které se rozlévá všude kolem do vzdálenosti několika metrů a ozařuje svým jasným svitem zasněženou mýtinu, a zmrzlé krupky sněhu, sypoucí se svrchu na mě i na velkého starce. . .

„A jak se cítíte teď?“ zeptal se mě otec Serafím.

„Neobyčejně dobře!“ řekl jsem.

„Jak dobře? Co přesně cítíte?“

„Cítím v duši takové ticho a pokoj, že to slovy nedokážu vyjádřit!“

„Příteli Boží, „ řekl otec Serafím, „to je ten pokoj, o němž řekl Pán svým učedníkům: 'Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. ' 'Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. ' 'Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět. ' A těmto lidem, nenáviděným světem, avšak vyvoleným od Hospodina, náleží tento pokoj, který v sobě nyní cítíte. 'Pokoj převyšující všechno pomyšlení. ' Tak jej nazývá apoštol, protože žádným slovem nelze vystihnout blažený stav duše, který tento pokoj vyvolává v lidech, do jejichž srdcí jej Pán Bůh vnese. Kristus Spasitel ho nazývá pokojem své štědrosti, nepocházejícím z tohoto světa, neboť žádné dočasné pozemské blaho nemůže dát srdci člověka nic podobného. Tento pokoj přichází jako dar od samotného Pána Boha, a proto se také nazývá pokoj Boží. . . „

„Co ještě cítíte?“ zeptal se otec Serafím. „Neobvyklou sladkost!“ řekl jsem.

A on pokračoval: „To je ta sladkost, o které se píše v Písmu svatém: 'Syť se hojností tvého domu, napájíš je proudem svého blaha' (Ž136, 9 [pravosl. Ž135, 8]). A tato sladkost právě nyní přeplyne naše srdce a rozlévá se všemi našimi žilami jako nevýslovné blaho. Touto sladkostí jako by naše srdce tála. Oba jsme naplnění nevýslovnou rozkoší. . . Co ještě cítíte?“

„Neobyčejnou radost v celém mém srdci!“

A milý otec Serafím pokračoval: „Když Duch Boží sestupuje k člověku a zastihne ho plností svého vnuknutí, tehdy se duše lidská naplňuje nevýslovnou radostí, neboť Duch svatý přetváří v radost vše, čeho se jen dotkne. Je to stejná radost jako ta, o níž Pán říká ve svém evangeliu: 'Žena, když rodí, má zármutek, protože přišla její hodina. Když však porodí dítě, nemyslí už na bolesti pro radost, že přišel na svět člověk. Tak i vy nyní máte zármutek. Ale zase vás uvidím a vaše srdce se bude radovat, a vaši radost vám nikdo nevezme. ' Ale jakkoliv vás těší radost, kterou právě cítíte ve svém srdci, přece je nicotná ve srovnání s tou, o níž sám Pán řekl ústy svého apoštola: 'Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují. ' Nyní okoušíme pouze předchuť této radosti, a je-li už z ní tak sladko, dobře a vesele v naší duši, co říci o té radosti, která je v nebesích připravena pro nás, kteří pláceme zde na zemi? Vždyť i vy jste ve svém

pozemským životě již vyplakal svůj díl slz, a pohleďte, jakou radostí vás Pán ještě v tomto životě utěšuje. Nyní je na nás, můj milý, pracovat na tom, abychom šli od síly k síle, ke zralosti, kdy se na nás skuteční Kristova plnost. . , Co ještě cítíte, přáteli Boží?“

„Neobvyklé teplo!“

„Jakže, teplo? Vždyť sedíme v lese. Zde venku panuje zima, pod nohama máme sníh, na nás leží vrstva sněhu a shora padají namrzlé vločky. . . Jaké by tu mohlo být teplo?“

„Takové, jaké bývá v naší lázni, když se přiloží do kamen a sloupem se z nich valí pára. „ „A vůně, „ zeptal se mě, „taje také jako v lázni?““

„Ne, „ odpověděl jsem, „na zemi není vůně, která by se podobala téhle vůni“

A otec Serafim s milým úsměvem pravil: „Já to znám přesně jako vy, ale schválně se vás ptám, zda se cítíte podobně. Je to naprostá pravda, přáteli Boží. Žádná příjemná pozemská vůně se nedá srovnat s tou libou vůní, kterou nyní cítíme, protože nás právě obklopuje vůně Božího svatého Ducha. Co pozemského sejí může rovnat!

Všimněte si, přáteli Boží, řekl jste mi, že kolem nás je teplo jako v lázni, a pohleďte, vždyť ani na vás, ani na mně, ani pod námi netaje sníh. Musí to tedy znamenat, že teplo není ve vzduchu, ale v nás samotných. Je to právě to teplo, z něhož nám Duch svatý radí prosit Hospodina slovy modlitby: 'Zahřej mě teplem Ducha svatého!' Poustevníci i poustevnice, zahřívání tímto teplem, se nebáli zimního mrazu, neboť se odívali do roucha milosti, utkaného Duchem svatým, jako do teplého kožichu. Tak tomu vlastně i musí být, protože milost Boží má přebývat v našem nitru, v našem srdci. Vždyť Pán řekl, že království Boží je v nás. Královstvím Božím Pán rozumí milost Ducha svatého. A právě toto království Boží se nyní nachází ve vás, milost Ducha svatého působí i zvenčí a zahřívá nás, naplňuje rozličnou libou vůní vzduch kolem nás, oblažuje smysly nebeskou sladkostí a napájí srdce nevýslovnou radostí. Náš nynější stav je stejný jako ten, o němž apoštol pravil: 'Boží království nespočívá v jídle a pití, ale ve spravedlnosti, pokoji a radosti, jaké dává Duch svatý. ' 'Naše víra nespočívá ve vmlouvavých slovech pozemské moudrosti, ale v projevování Ducha a moci. ' A právě v tomto stavu se nyní společně nacházíme, ten měl Pán na mysli, když řekl: 'Někteří z těch, kdo tady stojí, neokusí smrt, dokud neuvidí, že Boží království přišlo v celé své slávě. ' . . . Zdalipak si zapamatujete dnešní zjevení nevyslovitelné milosti Boží, jež nás navštívila?“

„Nevím, otče, „ řekl jsem, „uzná-li mě Pán za hodného, abych si navždy tak živě a zřetelně, jak to nyní vnímám, tuto Boží milost zapamatoval. „

„Domnívám se, „ odpověděl mi otec Serafim, „že Pán vám pomůže, abyste to navždy udržel v paměti. Jinak by se totiž jeho milost tak okamžitě nesklonila k mé pokorné modlitbě a nespěchala by vyslechnout nehodného Serafima. Tím spíše, že vám bylo dáno pochopit nejen kvůli vám samotnému, ale vašim prostřednictvím i celému světu, abyste se vy sám utvrdil v díle Božím a mohl

být užitečný druhým. . . To u Boha se získává pravá víra v Něho i v jeho jednorozeného Syna. K tomu se shůry nabízí hojná milost jeho Ducha svatého. Hospodin hledá srdce překypující láskou k Bohu a bližnímu - to je trůn, na kterém rád sedává a kde se zjevuje v plnosti své nebeské slávy. 'Synu, dej mi své srdce, ' říká Bůh, 'a všechno potřebné ti já sám přidám, ' protože lidské srdce může pojmout Boží království. Pán přikazuje svým učedníkům: 'Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. ' Pán Bůh nám nevyčítá užívání pozemského dobra, neboť sám říká, že v našem postavení potřebujeme pro pozemský život všechny síly, tedy všechno, co na zemi uspokojuje náš lidský život a činí pohodlnější a snazší naši cestu k nebeské vlasti. I církev svatá se modlí, aby nám Pán Bůh toto všechno daroval. A ačkoliv jsou zármutky a útrapy rozmanité a od našeho života na zemi neodlučitelné, přece Pán Bůh nechtěl a nechce, abychom snášeli na zemi jen samé útrapy a protivenství. Proto nás prostřednictvím apoštolů nabádá, 'abychom nesli břemena jedni druhých a tak naplňovali zákon Kristův. ' Pán Ježíš Kristus osobně nám dává přikázání, abychom se navzájem milovali. Touto vzájemnou láskou se máme utěšovat a ulehčovat si strastiplnou a úzkou cestu našeho putování k nebeské vlasti. Proč on sestoupil z nebes k nám? Ne snad proto, aby na sebe přijal naši chudobu a obohatil nás bohatstvím své blaženosti a svou nevýslovnou štědrostí? Vždyť nepřišel, aby mu bylo slouženo, ale aby sám sloužil druhým a dal svou duši za spásu mnohých. Tak konejte i vy, přáteli Boží, a když jste viděl tak jasně milost Boží vám prokázanou, vyprávějte o tom všem, kdo chtějí být spaseni. 'Žeň je sice hojná, ale dělníků málo, ' praví Pán. Proto i nás Pán Bůh přizval k dílu a dal nám daly své milosti, abychom žali klasy spásy mnohých našich bližních, které přivedeme do Božího království, a tak Bohu přinesli plody, někdo třiceti, někdo šedesáti, někdo i stonásobné. Dbejme na to, milý pane, abychom nebyli odsouzeni s oním pošetilým a líným služebníkem, který zakopal svou hřivnu do země. Starejme se, abychom se podobali těm požehnaným a věrným služebníkům Božím, z nichž jeden přinesl Pánu místo dvou hřiven čtyři, druhý místo pěti hřiven deset. O Božím milosrdenství není třeba pochybovat. Sám vidíte, přáteli Boží, jak se Hospodinova slova, vyslovená skrze proroka, na nás naplnila: 'Nejsem Bůh daleký, ale blízký; a blízko tvým ústům je spása tvá'. . . 'Blízký je Hospodin těm, kdo ho vzývají v pravdě, ' ale nelze pohledět na jeho tvář, neboli 'nestraní nikomu', neboť 'Otec miluje Syna a vše vkládá do jeho rukou. ' Kéž bychom my sami milovali jeho, Otce našeho nebeského, skutečnou synovskou láskou. Hospodin stejně naslouchá mnichu i člověku ze světa, prostému křesťanovi, jsou-li oba pravověrní a oba z hloubi duše milují Boha. Když v něho oba mají víru, byť by byla jen jako zrnko hořčičné, oba pak mohou hory přenášet. Jeden jich pozvedne tisíc, dva již deset tisíc. Sám Pán praví: 'Všechno je možné tomu, kdo věří' a svatý Pavel volá: 'Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu!'

A ještě něco mnohem podivuhodnějšího říká Pán náš Ježíš Kristus o těch, kdo v něho uvěří: 'Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci. A já budu prosit Otce, aby se vaše radost naplnila. Dosud jste o nic neprosili ve jménu mém. Proste, a dostanete. '

Tak je to, přáteli Boží; oč jen Boha poprosíte, to vše dostanete, pokud je to k slávě Boží nebo k užitku bližního, neboť užitek bližního on chápe jako svou slávu. Proto také říká, že 'cokoliv jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali. ' Tak nemějte vůbec pochyby, že by snad Hospodin Bůh nesplnil naše prosby, týkají-li se slávy Boží či užitku nebo poučení bližních. A i kdyby šlo o nějakou vaši krajní osobní nutnost, potřebu či užitek, i ty vám Bůh brzy a laskavě sešle, neboť Hospodin miluje všechny, kdo milují jeho. 'Dobrý je Hospodin ke všem svým tvorům a jeho štědrost je ve všem jeho díle. Vůli těch, kdo se ho bojí, naplní a modlitbu jejich uskuteční; Hospodin uskuteční prosby tvoje. ' Ale varujte se, přáteli Boží, abyste neprosil Hospodina o to, co pro vás není nezbytné. Pán vám neodmítne ani toto, kvůli vaší víře v Krista Spasitele, neboť 'nepředá Hospodin žezlo spravedlnosti' a vůli svého služebníka splní neochvějně. Povolá ho však potom k zodpovědnosti za to, že ho obtěžoval bez skutečné potřeby a prosil jej o něco, bez čeho se mohl zcela obejít. Serafím Sarovský Rozhovor

+++

MEDIOKRACIE A MASOVÁ PSYCHÓZA

Následkem zvrácení se masmédií v mediokracii a kovidové masové psychózy, které podléhaly také duchovní osoby v Církvi tak, že zavíraly kostely a svatostánky před Božím lidem, se mnoho Božích dětí uchýlilo k někdejší katakombální volbě. Shromažďují se v domácnostech k duchovnímu životu v modlitbách, ale vyskytují se také případy různých spiritistických kroužků, do kterých se někdy vměšuje ďábel. Sociologické výzkumy sociálního hodnocení různých profesí ukazují, že prestiž kněze, ale i lékaře klesla až na dno. Pravidelně navštěvují různé duchovní buňky, abych je povzbudil v pravé víře a obdařil jejich účastníky svátostmi. Je jich velké množství. Zdaleka je nestačím obsáhnout a zvou mne stále další. Ve více případech je právě moje přítomnost a působnost odvádí od spiritismu a uzavírání se do sekty. Především prostě stavím kříž doprostřed takového shromáždění a rozdávám růžence. V něm je učení svaté víry zvnitřováno slovním i rozjímavým podáním. Modlím se s nimi růženec, aby zakusili, že růženec je díky Pánu spojuje s dušemi zesnulých lépe než spojené ruce a vyvolávání duchů. Kromě toho je podle jejich otázek seznamuji s učením víry. Denně se přesvědčuji, že naši katolíci nejsou z kostelů dostatečně vzděláni. Pár křesťanských masmédií tomu moc nepomáhá. Když se izolují od podpory z reklam, tak se stávají nízkourovňovými kvůli hověni upadlém vkusu posluchačů, kteří je podporují.

Nejednou jsem se setkal se satanisty. Bylo to znát hned po vstupu do místnosti s obrácenými kříži a vyobrazeným pentagramem, s kruhem opálených tmavých svící, a jinými satanistickými odznaky. Odtamtud jsem ihned odešel. Tam je působnost možná jen pro biskupem pověřeného exorcistu.

Jinak běžná „náboženská volba“ svádí katolické laiky k tomu, aby se zřekli nějakých křesťanských politických akcí, a aby přispěli k budování pochybné „křesťanské ideologie“, totiž zesvětštělého „města lidí“.

Současní zastánci nové „náboženské volby“ sice připouštějí selhání té dosavadní „náboženské volby“. Zároveň se domnívají, že nedokončený záběr – vždy doporučovaný Církví nadšeným laikům – probuzení společnosti pro víru a obnovení křesťanství je jako vždy těžko proveditelný. Proto naléhají na věřící, aby se smířili s odpadnutím od moderní, zesvětštělé společnosti, která je dnes považována za ztracenou, aby se zřekli pokusu o její probuzení pro Krista a aby se stáhli z „oficiálního“ do „ilegálního“, podzemního.

Konkrétně si tato nová „náboženská volba“ představuje jakýsi „návrat ke kořenům“. Jsou přesvědčeni, že Církev může přežít současnou světskou mediokracii pouze návratem ke způsobu života prvních křesťanů, zřeknutím se otevřeného šíření učení svaté víry, apoštolátu a omezením se na činnost duchovního svědectví pouze v osobní a rodinné oblasti, nebo nanejvýš v úzkém kruhu známých.

Podobné řešení dnes navrhuji zastánci „náboženského obratu“. Svádějí k



opuštění neúspěšného duchovní boje na obranu křesťanské víry a vedou k tomu, co křesťanům umožní stát se „tajnými učedníky Krista“ jako sv. Jozef Arimatie a „přežívat v soukromí“. Jiní vyzývají křesťany, aby se uchýlili do „duchovní emigrace“ či existencionálních katakomb“, které jim umožní otevřít si buňky v nepřátelském prostředí.

Ve skutečnosti je pro každého křesťana nutný pravidelný ústup do ústraní a otevírání se kontemplaci. Bez pravidelné kontemplanace v ústraní a v atmosféře vnitřního ticha je vyloučený účinný apoštolát. Křesťan, který se pravidelně v jistém ústraní a v atmosféře ztišení přemítavého myšlení neotvírá kontemplaci, je pouze ideolog s křesťanským náterem. Nicméně i takový vysvěcený křesťanský ideolog vysluhuje platné svátosti díky Ježíši Kristu.

Pravidelný ústup do duchovních katakomb má svá rizika. Z pastoračního hlediska volba „katakomb“ ponechává Církev napospas rostoucí moci nepříteli a utlumí ta hnutí, která stále hrdinsky vytrvávají v obraně toho, co zbylo z křesťanské kultury napadené masmediální ideologií.

Tento „návrat do katakomb“ může být, ale nemusí být strategickým ústupem, o který se pokouší v naději, že se v kontemplaci dostaví zbývající síly a následně se uvolní proti mediokracii a jejím ideologiím, dneska zejména digitálním ideologiím a neomezené umělé inteligenci. Kapitulací před nepřítelem v iluzi, že jen vystrašená a umlčená Církev může přežít, se však může stát spojencem těch temných sil, kterým se zdráhá otevřeně postavit. To by podporovalo pomalé a bezbolestné vyhasnutí křesťanského svědectví, které se snaží zachránit.

Z doktrinálního hlediska se konečně pod záminkou „návratu ke kořenům“ může volba „katakomb“ snadno vzdávat práv Boha jako Stvořitele a Zákonodárce společnosti, práv Krista Krále národů a práv Církve jako Matky a Učitelky, zejména jejího sociálního učení.

Tato volba může snadno upadnout k pojetí Boha, které uvázne v deismu a omezuje ho na „inženýra v penzi“, nebo alespoň není schopna rozhodně zasáhnout do soudobých dějin. Tak ponechává svou Církev napospas osudu porážky a podrobení se Odpůrci. Taková jsou rizika. Nutno však dodat, že právě duchovně vyspělý křesťan je vystaven ďábelským výpadům, protože jenom takové duchovní elitě ďábel sesílá zvláštní pokušitele.

To vše potvrzuje jedno pravidlo: jakýkoli návrh, který si nárokuje ospravedlnit zbabělost křesťanů v jejich kapitulaci před mediokracií a nebezpečnými ideologiemi /masová psychóza kovidismu, hrozba domnělých mimozemšťanů, hrozba pádu komety či meteoritu, atd./, navádí k přestupku proti Boží Prozřetelnosti a zradě mandátu, který Božský Vykupitel svěřuje své Církvi: totiž „učit pravdě všechny národy“, „stavět lampu na podstavec“ a „kázat evangelium ze střech“, aby se „povstala jako prapor mezi národy“. Z této dočasné duchovní emigrace je třeba odvážně pravidelně vystupovat s učením svaté víry a houževnatostí zůstat věrný Bohu, ale také zapojenému nasazení křesťanské činnosti pro kultivaci společnosti a posvěcení světa. Tomáš Bahounek OP

+++

O NEVÝSLOVNÉ SLASTI ROZJÍMÁNÍ BOŽSKÉHO UTRPENÍ

Pane, skoro opravdu nikomu není známa nesmírná slast, jež nalézá v tvém utrpení ten, kdo se jím zabývá. Ach, cesta tvého utrpení je spolehlivá stezka na cestě pravdy - jež vede až k nejvyššímu vrcholu veškeré dokonalosti. Ó, šťastné, jasné světlo mezi nebeskými hvězdami! Pavle, že jsi byl tak vysoko vynesena a tak hlu-boko uveden ve skryté tajemství čirého božství, kde jsi slyšel tajemná slova, o nichž nikdo nemůže mluvit, a přece nad to nade vše nevýslovně sladší ti bylo svaté utrpení Páně, dle tvých slov: „... Neznám nic než Krista, a to ukřižovaného ...“ Ať je požehnán nade všechny učitele, sladký svatý Bernard, jehož duše byla prozářena jasnem věčného Slova, a jehož jazyk tak sladce z plnosti srdce oplýval oslavou utrpení Bohočlověka, když jsi děl: „Položil jsem si na ňadra rozkvetlý myrhový keříček hořkého utrpení svého milovaného Pána

a něžně zasadil uprostřed svého srdce. Nehledám jako nevěsta, kde On v poledne bude odpočívat, neboť Ho ve svém srdci objímám; neptám se, kde bude stolovat On, na nějž tak milostně utkvěla na kříži má duše. Ono je vznešenější,



toto zase sladší. Tímto milovaným utrpením zcela nahradím své nepatrné zásluhy. - V něm spočívá má dokonalá spravedlnost. Rozjímání o tomto utrpení nazývám věčnou moudrostí, náplní veškerého vědění, bohatým zdrojem spásy a dovršením odměny. Ve štěstí mne drží v pokoře a pozdvihuje mne v protivenstvích; zachovává mne v lhostejnosti vůči slasti i strasti pozemské a s úplnou bezpečností chrání mne proti všemu zlému. Někdy mi bylo hořkým nápojem, jindy však zas nápojem božské útěchy a duchovní sladkosti. Ach, milý svatý Bernarde, bylo lehké, když tvůj jazyk oplýval sladkostí, když bylo tvé srdce naplněno sladkostí Božího utrpení. Ó, vím, věčná Moudrosti, že kdo touží po velké odměně, po velké spáse,

vysoké vědě a hluboké moudrosti! Kdo chce být stejně pevný ve štěstí i v hoři a úplně být zabezpečen před jakýmkoli zlem, kdo chce pít nápoj tvého hořkého utrpení a nevýslovné sladkosti, musí povždy mít Tebe, ukřížovaný Ježíši, před svým duchovním zrakem.

Věčná Moudrost: Ani nevíš, kolik je v něm dobra! Sleduj, horlivé rozjímání mého utrpení činí z prostého člověka vznešeného, učeného mistra. Ono je živá kniha, v níž vše lze nalézt. Ó, jak šťastný je člověk, jenž ji vždy má před sebou a stále z ní čte! Kolik si může tak získat moudrosti a milosti, útěchy a sladkosti, i odložení některých chyb, a moji přítomnost. Před mnoha lety byl kterýsi kazatel navštíven při svém začátku nesmírnou trudnomyslností, jež ho časem tak zasypala bolestmi, že to nikdo nepochopí, kdo to též nezakusil. Jednou seděl po snídani ve své cele, a tu ho přepadla ona muka, takže nemohl ani studovat ani se modlit, ani činit co jiného dobrého. Seděl jen ve své světničce, složil ruce v klín, jako by chtěl ke cti Boží aspoň v cele sedět, když každého jiného úkonu duchovního byl neschopný. Když tak bez útěchy seděl, zdávalo se mu, jako by mu cosi v mysli pravilo: „Proč tu sedíš, povstaň a ponoř se do mého utrpení. Tak přemůžeš svou bolest! Ihned povstal, neboť tušil cosi jako hlas z nebe. Představil si utrpení Páně a v něm ztratil svoje utrpení, takže ho už nikdy podobným způsobem nepocítil.

Služebník: Má sladká Moudrosti! Ty znáš všechna srdce a víš, že především dychtím, aby se mi Tvé utrpení nad jiné lidi hluboko vrylo do srdce a aby se z

mých oči staly teukou studnice hořkých slz. Musí se ti však žalovat, má duše, že nemlu vždy dost k tvému utrpení a že nemohu o tobě vždy rozjímat tak, jak to zasloužíš. Proto pouč mne, co mám činit.

Věčná Moudrost: O mých mukách se nesmí rozjímat překotně, nýbrž s vroucí láskou a s útrpnou účastí, neboť jinak zůstává srdce nedotčeno zbožností, tak jako ústa po nerozmělněném sladkém dřevě. Nemůžeš-li se slzícíma očima rozjímat o mém utrpení, prožívej je aspoň s veselícím se srdcem pro dobro přinášející radost. Jež v něm nacházíš. Nemůžeš-li se však ani smát, ani plakat, projdi je k mé cti v té vyprahlosti, v níž jsi. a nezpůsobíš mi tím menší radost, než kdyby ses rozplýval v slzách nebo v sladkosti, protože pak jednáš z lásky ke ctnosti a ne ze samolásky. A aby ti mé utrpení vždy hlouběji k srdci pronikalo, slyš ještě víc!

Má přísná spravedlnost nenechá v celém světě jak velké, tak ani nejnepatrnější bezpráví nepotrestané. Musí být odčiněno a napraveno. Jak by mohl velký hříšník, jež tíží snad více než sto smrtelných hříchů a za každý by se měl sedm let konat pokání, nebo hořet v žhavém očištcovém plameni - jak by mohl dokonale zadostučinit vlastním pokáním? Kdy by skončil jeho vzdech a jeho úpění? Ach, jak dlouho by to bylo jeho duši! A hle, to vše dostatečně splatí a smíří mým nevinným svatým utrpením, jestliže pochopí, jak se má využívat vzácného pokladu mých zásluh. A kdyby měla i tisíc let dlít v očištcu, v krátkém čase se zbaví viny i trestu, takže bez očištky spěje přímo do nebe.

Služebník: Ó, vlídná, věčná Moudrosti, nauč mne tomu pro svou dobrotu! Jak rád bych také sáhl po těch zásluhách!

Věčná Moudrost: Uchopení mých zásluh záleží v tom, že člověk často a často váží velikost a množství svých přčinů, jimiž tolik rozhněval oči svého nebeského Otce. Dále je třeba, aby za nic nepokládal skutky svého zadostiučinění, neboť v porovnání k jeho hříchům jsou jako kapka v hlubokém moři. S radostí má též srovnávat nesmírnou velikost zadostiučinění, jež jsem já Otcu podal; neboť nejmenší krůpěj mé drahocenné krve, jež s nevýslovnou láskou z mého těla prýštila, shladila by hříchy tisíců světů. Ale přece získává jedenkaždý pouze tolik zadostiučinění, čím více se mi přiblíží svou soustrastí. Konečně má člověk pokorně a zkroušeně zakotvit a ponořit svoji nepatrnost v moři mého zadostiučinění. Zkrátka, pamatuj, že ani všichni mistři míry a čísla nemohou vypočítat, co vše je skryto v horlivém rozjímaní mého utrpení.

Služebník: ó, Pane, ukonči proto už tuto řeč, a ještě více mi odhal skrytý poklad svého sladkého utrpení. Bl.Jidřich Suso XIV.

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CTIH.
PATRIKA KUŽELY OP Larcher – Meynard
Rozjímaní o životě a ctnostech svatého Otce Dominika - 7. úterý
Z fran. přel. Br. Patrik M. Kužela OP
Vnitřní a vnější umrtvování svatého Otce Dominika

Ti však, kteří jsou Kristovi, ukřižovali své tělo s vášněmi a žádostmi.

1. Pozorujme, jak náš svatý Otec prováděl vnitřní umrtvení. Od útlého mládí vypověděl Dominik bezohledný boj vášním a po celý život nesložil zbraně jako statečný žák Ježíšův v této válce. Tím dosáhl podivuhodné vlády nad sebou. Nebyl rozrušen ani podrážděn, ale byl usouzen námahou nebo zavalen utrpením. Byl vždycky veselý v utrpení i soužení a trpělivý v obtížích. Jednou ho zastihl na cestě prudký liják, lilo jako z konve a Dominik měl radost z toho nečasu jako z jiných protivenství, dal se do zpěvu a silným hlasem chválil Boha. Zanotoval: Ave, Maris Stella /Zdravas, Hvězdo mořská/ a pak Veni, Creator /Přijď, Stvořiteli/ a dozpíval je tak až do konce. „Vůbec nic neporušilo“, praví bl. Jordán Saský, „jeho duševní rovnováhu a vyrovnaný klid, leda soucit a milosrdenství“, a dodává. Jestli se někdy vyskytl v některém člověku nezměnitelný a dokonalý vnitřní pokoj, ztracený Adamem, bylo to u Dominika. „Proto také nebylo řeholníka, jehož nábožnost by byla tak působná jako jeho. Uvažujme o této veliké pravdě, že podstata snahy o křesťanskou i řeholní dokonalost záleží v neustávajícím boji a ve vítězství nad vnitřními sklony a nad vášněmi. Bez tohoto odříkání, jako bez ducha ustavičné modlitby, jsou veškeré vnitřní cvičení ve zbožnosti jako tělo bez duše a pouhé zdání ctnosti.

Jaký to přelud, usilovat o dokonalost, a neužívat k tomu nejnezbytnějších prostředků! Chtít být svatý, a nečinít si násilí všestranným a umdlévajícím mrtvením! Zkoumejme se, která z našich vášní je nejnespoutanější poznáme ji po svých nejsilnějších a nejnezřízenějších sklonech a po nejčastějších svých pádech. Co jsme až do nynějška podnikli, abychom si ji podrobili, abychom jí vykázali její místo určené Bohem, totiž aby sloužila rozumu. Bděli jsme nad tím, abychom ji usměrňovali v jejích prvních hnutích?

2. Podívejme se, jak přísně zacházel náš svatý Otec se svým nevinným tělem, máje ducha i srdce neustále zaujaté Ježíšem bičovaným a křižovaným .

Věděl, že toto tělo se bouří proti duchu, není-li zkušeno postem a omezováním. Opasoval je tedy železným řetězem a unavoval je pracemi všeho druhu. Den co den a noc co noc, podle přísežné výpovědi svědků při svatořečení, mrskal se důtkami a třemi biči, a když byl vysílen, žádal svého společníka /druha/, aby mrskal dále. Jedno mrskání bylo vždycky za hříšníky, druhé za duše v očištění a třetí za jeho vlastní hříchy. Místo vlněné košile nosil žíněnou z velmi drsných žiní. Už jako hošík slézal tajně s postýlky a ulehal na holou zem. To dělal často už u strýce, častěji v Palencii a ještě častěji v Osmě. Co se týče stravování a nocehu na cestách, nikdy se neřídil podle své chuti, nýbrž podle bratří ho doprovázejících, a čím hůře byl opatřen, tím větší dával najevo radost. V jídle byl nanejvýš střdmý, často jedl jen jedno jídlo. ro čtyřicet let se ani nedotkl masa a nedopřál si úlevu v žádném postě, a to ani v nejtěžších nemocech. Když se v noci vracel z cesty, třebas byl promoklý, uchýlil se do kostela a po dlouhé modlitbě zmožen ospalostí opřel se hlavou o oltářní stupně nebo si šel zdřímnout na máry a tak si odpočal. Jak byl ve dne, tak ležel v noci: v habitu. Když vyšel

na ves, zouval se a chodil bos, ať byla cesta sebe neschůdnější. A když se leckdy poranil o kamení, zaradoval se a říkal dobrácky: „aspoň máme kousek pokání.“ „Jak to chápeme svůj řeholní život my, když tolik lpíme na svém pohodlí, když se bojíme přitáhnout uzda svému tělu, když si neodepřeme žádný požitek, naopak když se po nich ještě sháníme!! A tento člověk tak svoje-tělo týral! ó, jak jsou rozdílné cesty světců od našich tak jako prostředky, k jakým sahají. Jakou omluvou ospravedlníme svou vlažnost?“ /Bl. Ludvík Granadský: Řeč o svatém Dominiku. / Věčně tak rozptýlení a těkaví a tak málo soustředění a upjati na hrůzy dobrovolného ponížení a bolestné umučení rána Ježíše. Vedeme změkčilý život, zhýčkáváme svoje tělo, nepřítele kajícínosti. Nálady či nevolnost nebo churavost nám stačí, abychom s lehkým srdcem odhodili i nejdůležitější cviky, k nimž nás náš stav zavazuje. „Vynakládáme takovou péči na zdraví, abychom byli schopni zachovávat svátou řeholi“, praví svátá Terezie, „že ji ve skutečnosti ne-zachovááme nikdy, a člověk umírá, aniž zachovával celou řeholi v celém rozsahu jediný měsíc, ba jediný den. Tolik se děsíme přehánění v kajícínosti, že by si bylo co přát, abychom byli tak přesní i ve všem ostatním.“ /Cesta k dokonalosti, kap. 10. / A přece máme za úkol podrobovat odbojně vášně duchu snad si nemyslíme, že k tomu dospějeme bez pomoci vnějšího umrtvování? Nemáme si připomínat památku našeho svatého Otce jenom kvůli obdivu nýbrž především abychom se odhodlali jej napodobovat při nejmenším alespoň v jeho dokonalé věrnosti v provádění, málo lahodícím přirozeným sklonům, totiž v provádění předpisů svaté řehole. „/Matka Františka Serafínská/ Ctěme dnes 2. tajemství bolestného růžence, bičování, a prosme na přímluvu přesvaté panny a sv. Dominika o ducha umrtvování.“ /pokr. /

+++

